

další důvod, který se však co do účinků rovná procesuálním důvodům, protože není pro ten případ zvláštního předpisu. Odmítnutí opravného prostředku zůstane soudním rozhodnutím, třebaže se stalo z důvodu čl. 4 (3) jaz. nař. Nelze konečně souhlasiti s názorem presidia, že zde náprava cestou správní jest možná a že může býti učiněna jen tím, že správní úřad zruší soudní usnesení. Při tomto názoru lze si těžko představit, kdy by náprava vůbec možnou nebyla; byla by pak možná i tehdy, kdyby se odmítnutí stalo v nejvyšší soudní stolici, kdyby takto soudní rozhodnutí druhé stolice nabylo moci práva a bylo nuceně vykonáno a kdyby bylo pak podkladem pro další majetkoprávní přesuny. Bylo sice i v tomto smyslu rozhodováno u dohlédacích správních úřadů, ale nejvyšší soud vyložil podrobně na př. v rozhodnutích čís. 8028 a 8924 sb. n. s., k jakým důsledkům a k jaké právní nejistotě by tento názor vedl. Autoři jazykového nařízení, pojavše do čl. 96 (3) větu »nařídí případně nápravu, která jest podle povahy věci ještě možná«, byli si toho vědomi, že mohou nastati případy, kdy náprava již možná není, a musili pomýšleti také na soudní rozhodování, kde se právě takové případy mohou vyskytnouti. Nutno podržeti na mysli, že jest jazykové nařízení určeno také pro správní úřady, u nichž není soudcovské neodvislosti. Že nemůže obstáti příkaz presidia, by odvolací soud »o podaném odvolání věcně rozhodl«, zřejmě z úvahy, že by mohl nastati případ, ve kterém by odvolací soud nehleděl sice k jazykové závadě, ale odmítl by odvolání pro jinou formální vadu. Konečně jest se v souzeném případě zmíniti ještě o jedné věci. Odpůrce odvolatelův (tuzemec) poukázal v odvolacím sdělení na to, že odvolání musí býti odmítnuto podle čl. 4 jaz. nař. jako nepřipustné. Kdyby odvolací soud přes to byl vešel ve věcné vyřízení odvolání, nemohla by sice druhá strana podati jazykovou stížnost podle čl. 96 jaz. nař., protože nebylo porušeno »její jazykové právo«, ale bylo by tím po případě porušeno její hmotné nebo procesuální právo, protože by jinak jí příznivý rozsudek prvního soudu mohl nabýti pravomoci. Toto právo druhé strany nemůže zůstat bez ochrany. Mimo to jsou soudy povinny dbáti jazykových předpisů z úřadu (čl. 97 jaz. nař.). Z těchto okolností nutno vyvoditi, že druhá strana má právo stížnosti do neodmítnutí opravného prostředku pro jazykovou závalu a že se může domáhati nápravy u vyšší soudní stolice podle předpisů procesního práva, pokud to dovoluje (tak důvody rozhodnutí čís. 8028 sb. n. s. a také rozhodnutí č. j. R I 22/30, čís. sb. 9786).

Čís. 9973.

Zněl-li exekuční titul jen na povinnost prodejem odstoupiti a bez závad odevzdati nemovitosti a vydati o tom písemnou tržovou smlouvu, podle níž bylo by lze vymoci vklad vlastnického práva na prodaných nemovitostech, nelze navrhnouti povolení exekuce vkladem vlastnického práva na nemovitostech.

(Rozh. ze dne 7. června 1930, R I 135/30.)

Rozsudkem ze dne 10. května 1929 byla pozůstalost po Josefu F-ovi uznána povinnou prodejem odstoupiti a předati žalující společnosti nemovitosti prosté břemen, dále vystaviti listinu o kupní smlouvě, na jejímž základě bylo by lze nabýti vlastnického práva a nemovitosti knihovně odbřemeniti. Na základě tohoto rozsudku navrhla společnost, by proti pozůstalosti po Josefu F-ovi byla povolena exekuce vkladem vlastnického práva na nemovitosti. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční návrh odchyľuje se podstatně od exekučního titulu. Pozůstalost po Josefu F-ovi jest podle exekučního titulu povinna jen vystaviti listinu o kupní smlouvě, na jejímž základě bylo by lze vymoci vklad vlastnického práva na nemovitosti. Podle § 7 ex. ř. musí se exekuční návrh přesně přimykati doslovu exekučního titulu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení správně vystihlo, že pro povolení exekuce jest jedině rozhodný doslov exekučního titulu (§ 7 ex. ř.), jímž v této věci byl rozsudek ze dne 10. května 1929. Rozsudkem tímto nebyla však žalovaná strana odsouzena, by vydala určité prohlášení vůle, jež má na mysli ustanovení § 367 ex. ř., zejména nebyl v něm vysloven závazek žalované pozůstalosti, že jest povinna svoliti, by na základě rozsudku byly určité knihovní zápisy (vklady) na jejích nemovitostech provedeny, nýbrž jen, že žalovaná pozůstalost jest povinna prodejem odstoupiti bez závad a odevzdati určité nemovitosti za určené kupní ceny a vydati o tom žalobkyni písemnou trhovou smlouvu, podle níž bylo by lze vymoci vklad práva vlastnického na prodané nemovitosti pro žalobkyni a že je dále žalovaná pozůstalost povinna provésti výmazy břemen na těchto nemovitostech. V rozsudku, jenž byl konečným cílem žaloby o dodržení smlouvy o prodaných nemovitostech, jakž i dovolací rekurs uvádí, jest tedy předmět i rozsah plnění zřetelně vyjádřen a záleží, pokud jde o otázku převodu práva vlastnického, jen ve vydání písemné kupní smlouvy a není v něm výrok, že na základě rozsudku mohou býti provedeny vklady práva vlastnického pro žalobkyni na nemovitostech žalované pozůstalosti. Dovolací rekurs mylně odkazuje k ustanovením § 367 a § 350 ex. ř., jichž v tomto případě použití nelze, poněvadž doslov exekučního titulu nevyhovuje předpokladům dovolávaných předpisů zákona, neboť závazek vydati písemnou kupní smlouvu o prodaných nemovitostech není prohlášením vůle, jež má na mysli ustanovení § 367 ex. ř., a exekuční titul ukládá žalované pozůstalosti provedení určitých právních jednání (vyhotovení písemné trhové smlouvy, výmazy knihovních závad).